

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/53/2025
Identifikačné číslo spisu:	5116010635
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5116010635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci K. T.J., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného od 06. augusta 2024, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 18. decembra 2025 dovolanie obvineného K. T. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Mandzáka proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. mája 2025, č. k. 3To/115/2024-1035, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. T. odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 5. septembra 2025, č. k. 29T/39/2016-952, uznal obvineného K. T. vinným zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného od 06. augusta 2024 na tom skutkovom základe, že vo funkcii štatutárneho orgánu, jediného konateľa podnikateľského a daňového subjektu I., s.r.o., so sídlom v Ž., Š. č. X, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, IČO DPH: I., 02.04.2012 podal správcovi dane, Daňovému úradu Žilina, daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2011, v ktorom do výdavkov zaúčtoval dodávateľské faktúry od údajného dodávateľa, podnikateľského subjektu I. D., spol. s r.o. so sídlom v D., I. ul. č. X, IČO: XX XXX XXX, konkrétne faktúry s interným číslovaním:

- 1/ A. XX/XXX z 30. 06. 2011 na sumu 247.000,- Eur bez DPH
- 2/ A. XX/XXX z 20. 09. 2011 na sumu 220.000,- Eur bez DPH
- 3/ A. XX/XXX z 22. 09. 2011 na sumu 190.000,- Eur bez DPH
- 4/ A. XX/XXX z 26. 09. 2011 na sumu 192.167,- Eur bez DPH
- 5/ A. XX/XXX z 28. 09. 2011 na sumu 180.000,- Eur bez DPH
- 6/ A. XX/XXX z 30. 09. 2011 na sumu 180.000,- Eur bez DPH
- 7/ A. XX/XXX z 11. 12. 2011 na sumu 131.221,43 Eur bez DPH
- 8/ A. XX/XXX z 28. 12. 2011 na sumu 125.500,- Eur bez DPH

hoci subjekt I. D., spol. s r.o. žiadne práce subjektu I., s.r.o. nedodal a predmetné faktúry nevystavil,

takýmto úmyselným konaním dosiahol zníženie základu dane a v konečnom dôsledku skrátenie dane z príjmov právnickej osoby, daňového subjektu I., s.r.o. za zdaňovacie obdobie roka 2011 v rozsahu 268.199,41 Eur na úkor Štátneho rozpočtu SR.

Za to okresný súd u obvineného podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 35T/141/2016 z 05. augusta 2022, právoplatný 09. marca 2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/74/2022 z 09. marca 2023, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože trest uložený skorším rozsudkom súd pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa za dostatočný.

2. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie voči výroku o vine a výroku treste ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, na podklade ktorého Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 22. mája 2025, č. k. 3To/115/2024-1035, rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil vo výroku, ktorým bolo u obvineného K. T. podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 35T/141/2016 z 5. augusta 2022 právoplatný 09. marca 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/74/2022 z 09. marca 2023, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože trest uložený skorším rozsudkom súd pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa za dostatočný a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

3. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu z 22. mája 2025 podal dovolanie obvinený vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Mandzáka podaním z 23. júla 2025 (č. l. 1063 - 1074), v ktorom navrhol, aby dovolací súd po zistení dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. e) Trestného poriadku rozhodol tak, že vydá nasledovný rozsudok:

Uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 3To/115/2024-1035 z 22. mája 2025 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 4 Trestného poriadku, § 32 ods. 6 Trestného poriadku, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 6 ods. 2 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie v neprospech obvineného K. T..

Uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 3To/115/2024-1035 z 22. mája 2025 sa zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Žiline sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolateľ namietol tieto základné skutočnosti (skrátene):

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku:

3.1. Vo veci konali vylúčení sudcovia odvolacieho súdu, a to sudcovia Krajského súdu v Žiline: JUDr. Erika Bebčáková, predsedkyňa senátu, JUDr. Vladimír Sučík a JUDr. Monika Liptáková, a to pre pomer k obžalovanému ako i pre pomer k prejednávanej veci. Ich zaujatosť je daná tým, že spornou časťou odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/89/2023 z 15. februára 2024 (citovanou v podanom dovolaní), ktorou títo sudcovia porušili prezumpciu neviny a tým stratili štatút nestrannosti, čím došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

3.2. Slovenská právna úprava neumožňuje účinne napadnúť tieto výroky súdu, ktoré prezentoval v odôvodnení, čo je potrebné považovať za koncepčný nedostatok realizácie práva na prístup k súdu. Z uvedeného dôvodu preto došlo okrem porušenia prezumpcie neviny i k porušeniu práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 47 Charty, a teda i k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uvedené je zvýraznené tým, že odvolací súd nekonal o námietke zaujatosti postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

3.3. Podľa presvedčenia obvineného skutkové a právne hodnotenia všeobecného súdu prezentované najmä v spornom odôvodnení prišlo porušiť prezumpciu neviny podľa čl. 48 ods. 1 Charty ako i podľa čl. 4 ods. 1 a čl. 5 ods. 1 Smernice č. 2016/343 ako i čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

3.4. Zo sporného odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne vyplynulo, že odvolací súd konal v

rozpore so zásadou zdržanlivosti a zásadou minimalizácie zásahov. Je tomu tak preto, lebo odvolací súd jasne formuloval záver, že skutok sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený. Takýto postup odvolacieho súdu pritom nebol nevyhnutný pre naplnenie cieľa, ktorí sledovali sudcovia odvolacieho súdu (t. j. pre rozhodovania o odvolaní prokurátora). Odvolací súd mohol postupovať tak, že by vyslovil názor na skutkový a právny stav bez toho, aby používal také spojenia, že obvinený „skrátil daň“, „zakomponoval fiktívne faktúry“ a pod. a jasne uzatvoril skutkový stav.

3.5. Odvolací súd teda v spornej časti uznesenia konštatoval naplnenie normatívneho znaku skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane, a to „skrátil daň“.

3.6. Konštatovanie naplnenia normatívneho znaku skutkovej podstaty trestného činu indikuje porušenie prezumpcie nevinoty i v zmysle judikatúry ESLP a tým vytvára priestor pre aplikovateľnosť čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

3.7. Uvedené platí i ku konštatovaniu odvolacieho súdu v spornej časti uznesenia, a to že „zakomponoval fiktívne faktúry“.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

3.8. Za najpodstatnejšie porušenie práva na obhajobu považuje to, že súd prvého stupňa dospel k výroku o vine, a tým i k zmene skutkových zistení len na základe právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v spornej časti odôvodnenia a odvolací súd to napadnutým uznesením nenapravil.

3.9. Uvedené vyplýva z bodu 7/ rozsudku súdu prvého stupňa (v poradí druhého), v ktorom súd prvého stupňa konštatuje: „Vzhľadom na vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, po jeho prehodnotení na základe pokynu odvolacieho súdu a byť viazaný právnym názorom odvolacieho súdu...“

3.10. Súd prvého stupňa dospel k radikálnej zmene skutkových zistení bez opakovaného dokazovania, a to len na základe „pokynu“ odvolacieho súdu. Ani odvolací súd však pri formulácii právneho názoru či „pokynu“ nevykonával žiadne dokazovanie. Za takýchto okolností preto nie je prípustné, aby došlo k zmene skutkových zistení bez opakovaného dokazovania (napr. v otázke vierohodnosti svedka Q. Z.). Takýmto spôsobom dochádza k príkreému porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a teda k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom.

3.11. Nie je prípustné, aby došlo k zmene skutkových zistení bez opakovaného dokazovania, pričom ani odvolací súd, ani súd prvého stupňa dokazovanie nevykonali. Takýmto spôsobom došlo i k porušeniu dvojinstančnosti súdneho trestného konania a porušenie práva na odvolanie v trestných veciach, keďže v nasledovnom štádiu konania, súd prvého stupňa bez vykonaného dokazovania tento dôkazný stav akceptoval, a toto pochybenie nenapravil ani odvolací súd.

3.12. Postupom sudcov odvolacieho súdu teda došlo i k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru v jeho trestnej vetve, čo zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska podústavného práva došlo k porušeniu § 322 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý vždy prikazuje vykonať nové dokazovanie.

3.13. Rovnako došlo k porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie, a to dôsledkom porušenia zásady bezprostrednosti súdneho konania, ktoré spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a čl. 6 ods. 1 Dohovoru (v jeho trestnej vetve). Je tomu tak preto, lebo odvolací súd porušil ústavnú zásadu bezprostrednosti. V tomto smere odvolací súd svoj postup náležite neodôvodnil, čo je potrebné považovať za samostatné naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3.14. Odvolací súd nekonal o námietke zaujatosti postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku. V takomto prípade došlo k porušeniu právneho princípu, podľa ktorého nikto nemôže byť sudcom vo vlastnej veci („nemo iudex in re sua“). Tento právny princíp má svoj odraz i v judikatúre ESLP (napr. Beresnev proti Rusku, sp. zn. 37975/02 zo dňa 18. apríla 2013, bod 84) či judikatúre Ústavného súdu ČR (napr. I. ÚS 1472/16 zo dňa 10. apríla 2018).

3.15. Nekonanie o námietke zaujatosti vlastne namietaní sudcovia rozhodli sami o sebe bez ďalšieho súdneho prieskumu, čo je potrebné považovať za príkre porušenie čl. 47 Charty a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3.16. Z uvedeného dôvodu je potrebné ustanovenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku interpretovať v takom význame, že rozhodnutie nekonať o námietke zaujatosti z dôvodu oneskorenosti či z dôvodu, že sa nejedná o námietku zaujatosti, môžu iní, a nie sudcovia, ktorých sa námietka zaujatosti týka. V opačnom prípade sa jedná o porušenie princípu „nemo iudex in causa sua“, čo samo o sebe zakladá porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a teda i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Dohovoru.

3.17. Novela Trestného poriadku v ustanovení § 32 ods. 6 Trestného poriadku dôvod nekonania o námietke zúžila len na „riadny procesný postup“. Z uvedeného možno dôvodiť, že účelom zákonodarcu bolo zaviesť konanie o námietke, ktorá sa zakladá na procesnom postupe, ktorý je v príkrom rozpore s Trestným poriadkom.

3.18. Z uvedeného preto rezultuje záver, že odvolací súd mal konať o námietke zaujatosti a umožniť tak inštančný prieskum iným nezávislým orgánom, čím došlo i k porušeniu práva na prístup k súdu. V tomto smere odvolací súd svoj postup rovnako náležite neodôvodnil.

3.19. Obvinený uplatnil v konaní pred prvým stupňom podnet na prerušenie konania podľa čl. 267 ZFEÚ a predložením veci SDEÚ s formulovaním konkrétnych otázok. Keďže tomuto návrhu súd prvého stupňa nevyhovel, tak obvinený uplatnil v odvolaní nasledovnú odvolaciu námietku: „29/V uvedených okolnostiach osobitne namietame porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že súd nepredložil návrh podľa čl. 267 Súdnemu dvoru EÚ. Súd svoje rozhodnutie síce odôvodnil tým, že ‘nie je viazaný povinnosťou predložiť vec Súdnemu dvoru...’ Takéto odôvodnenie pritom v okolnostiach prípadu nie je na mieste, keďže podstata tohto návrhu spočíva práve vo viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý príkro porušuje právo Únie. V takomto prípade je práve odvolací súd tým posledným stupňom, ktorý je povinný vec predložiť Súdnemu dvoru EÚ, keďže nemožno očakávať prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, ktorý porušil prezumpciu nevinoty. Obdobný prejudiciálny návrh je predmetom konania pred SDEÚ, sp. zn. C-748/24.”

3.20. Odvolací súd sa k tejto odvolacej námietke vyjadril lakonickou úvahou, že nie je relevantná z dôvodov uvedených súdom prvého stupňa. Nepredloženie veci Súdnemu dvoru EÚ za situácie, ak tento konkrétny podnet uplatní obvinený a súdy ho riadne neodôvodnia, zakladá i porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3.21. Ako rozhodol Súdny dvor v rozsudku zo 6. októbra 1982, Cilfit a ďalší (283/81, EU:C:1982:335, bod 21), vnútroštátne súdy nie sú povinné vec predložiť Súdnemu dvoru len v týchto prípadoch:

a) nastolená otázka nie je relevantná, alebo

b) dotknuté ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu Súdnym dvorom, alebo c) výklad práva Únie je tak jednoznačný, že nezostáva priestor pre akúkoľvek pochybnosť.

3.22. Jedná sa o tzv. CILFIT kritéria, ktoré jedine môžu odôvodniť nepredloženie veci SDEÚ bez toho, aby došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Preto došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V tomto smere vytýka i nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, čo predstavuje samostatné naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je tomu tak preto, lebo odvolací súd ani neuviedol, ktoré z troch kritérií považoval za naplnené a k tomu neuviedol žiadne odôvodnenie. V tomto smere odvolací súd nereagoval na námietky obhajoby. Preto sa jedná i o porušenie práva na zákonného sudcu, lebo o otázkach má rozhodovať SDEÚ, ktorý je zákonným sudcom.

3.23. Odôvodnenie napadnutého uznesenia (v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie) je možné hodnotiť ako arbitrárne a v mnohých smeroch i zjavne neodôvodnené. V jednotlivých častiach dovolania poukazovali na nedostatok odôvodnenia (ktorý dosahuje maximálny stupeň arbitrárnosti), a preto porušuje práva obvineného na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

3.24. V danom prípade súdy nižších inštancií nereagovali na podstatné argumenty obvineného, a to napr. z akého plnenia vyprodukovala spoločnosť obvineného plnenia pre svojho odberateľa, keď rozhodujúce dodávateľské faktúry považovali za fiktívne. V takomto prípade došlo i k porušeniu prezumpcie nevinoty, a to presunom dôkazného bremena na obvineného a rovnako i nedostatočným rozhodnutím o vine (m. m. Melich a Beck proti Česku, 2008, §§ 49-55; Ajdarić proti Chorvátsku, 2011, § 51).

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina podaním z 12. augusta 2025 (č. l. 1081 - 1082), v ktorom uviedol, že navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, alternatívne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, a to s nasledovným odôvodnením (skrátene):

4.1. Ustanovenie § 368 ods. 2 Trestného poriadku vymenúva konkrétne rozhodnutia súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním, ak sú zároveň splnené podmienky podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku. Má za to, že pri rozhodnutí podľa § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku nemôže ísť o prípad, keď bolo rozhodnutie podľa písmen a) až g) nadriadeným súdom zrušené a vrátené súdu nižšieho stupňa na ďalšie konanie (presne ako v prejednávanej veci). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 22. mája 2025 výslovne nezamietol odvolanie obvineného proti výroku rozsudku o vine, a preto podané dovolanie

smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nespĺňa podmienky uvedené v § 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku.

4.2. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že proti napadnutému rozhodnutiu je dovolanie prípustné, k námietkam dovolateľa uvádza, že dovolateľ v dovolaní, okrem iného, poukazuje na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ktorý dovolateľ použil obdobne už v odvolacom konaní, pričom „spornou časťou odôvodnenia“ dovolateľ dôvodí podanie dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu z 22. mája 2025, avšak „sporná časť odôvodnenia“ je uvedená už v rozhodnutí odvolacieho súdu z 15. februára 2024, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvého stupňa. Dovolanie odsúdeného v tejto časti smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom ani nie je uvedená namietaná „sporná časť odôvodnenia“.

4.3. Okresný súd postupoval v súlade s právnym názorom, ktorý vyslovil krajský súd v uznesení z 15. februára 2024, a nie na základe „pokynu“, pričom súd prvého stupňa zákonom zodpovedajúcim spôsobom dôsledne vyhodnotil dôkazy a odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 168 Trestného poriadku. Navyše možno uviesť, že súčasťou odvolacieho konania, ako jednej zo základných zásad oprávneného konania, je devolutívny účinok, tzn. nielen to, že o odvolaní rozhoduje nadriadený súd, ale aj oprávnenie odvolacieho súdu dávať súdu prvého stupňa záväzné príkazy na ďalší procesný postup v konaní, ako aj spôsob rozhodnutia vo veci samej. Súd prvého stupňa na základe správneho vyhodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní sám dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré premietol do výroku o vine.

4.4. Dovolacie dôvody odsúdeného možno považovať za totožné s jeho obhajobou prezentovanou v priebehu konania pred okresným súdom ako aj s jeho odvolacími námietkami, pričom s obhajobou sa okresný súd správne a dostatočným spôsobom vysporiadal v odôvodnení (odvolaním napadnutého) rozsudku a s odvolacími námietkami sa odvolací súd rovnako zákonne a vecne vysporiadal v odôvodnení (dovoláním napadnutého) uznesenia.

4.5. Odvolací súd po podaní odvolania a námietky zaujatosti voči sudcom odvolacieho súdu, v rámci prieskumu rozhodnutia z úradnej povinnosti v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku, nezistil chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

4.6. Totožnými námietkami odsúdeného, prezentovanými v dovolaní, sa zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. IV. ÚS 288/24 zo dňa 11. júna 2024, pričom ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť odsúdeného.

5. Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o dovolaní 19. septembra 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

6. Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné [§ 382 písm. f) Trestného poriadku].

7. Dovolací súd v tomto kontexte primárne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2013, sp. zn. 2 Tdo 8/2013, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2014, podľa ktorého ak odvolací súd zruší napadnutý rozsudok len vo výroku o treste a len v tomto rozsahu vráti vec súdu prvého stupňa, čím výrok o vine nadobudne právoplatnosť, dovolanie nemožno podať len proti výroku o vine, keďže vo veci existuje stav neukončeného trestného stíhania. V takom prípade treba vyčkať na rozhodnutie o treste. Lehota na podanie dovolania potom aj vo vzťahu k výroku o vine plynie od doručenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o uložení trestu alebo bolo upustené od potrestania.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmienечnom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmienечnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmiernu a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

8. Dovolanie obvineného smeruje proti uzneseniu krajského súdu z 22. mája 2025, č. k. 3To/115/2024-1035, ktorým krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

9. Z hľadiska interpretácie ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného poriadku je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podradiť pod § 368 ods. 2 písm. a) až písm. g) Trestného poriadku.

10. Zo spisového materiálu vyplýva, že krajský súd sa v napadnutom uznesení na jednej strane nestotožnil s odvolacími námietkami obvineného smerujúcimi voči výroku o vine a voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, avšak na druhej strane dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania voči výroku o treste. Spôsob, akým krajský súd túto procesnú situáciu vyriešil, teda že o podanom odvolaní obvineného smerujúceho voči výroku o vine, výroku o treste ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, rozhodol na verejnom zasadnutí uznesením, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu len vo výroku o treste a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, považuje odvolací súd za procesne správny.

11. Pokiaľ krajský súd považoval odvolanie obvineného, hoci aj čiastočne, za dôvodné, nemohol rozhodnúť podľa § 319 Trestného poriadku, pretože tento procesný postup prichádza do úvahy len v prípade, ak odvolací súd zistí, že podané odvolanie nie je dôvodné (v celom svojom rozsahu).

12. Odvolací súd v takomto prípade, vzhľadom na zistenú chybu, môže postupovať buď podľa § 320 Trestného poriadku, zrušiť napadnutý rozsudok a rozhodnúť jedným zo spôsobov uvedených v § 320 ods. 1 písm. a) až písm. d) Trestného poriadku, alebo podľa § 321 Trestného poriadku, zrušiť napadnutý rozsudok len vo výroku, ktorý bol podaným odvolaním napadnutý (§ 321 ods. 2 Trestného poriadku), alebo zrušiť napadnutý rozsudok len v časti, ak pri prieskume všetkých výrokov rozsudku zistí, že je chybná len táto časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných (§ 321 ods. 3 Trestného poriadku).

13. Po zrušení napadnutého rozsudku odvolacím súdom prichádza do úvahy buď vrátenie veci odvolacím súdom súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 322 ods. 1 Trestného poriadku), alebo odvolací súd rozhodne vo veci sám rozsudkom (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

14. V prejednávanom prípade krajský súd postupoval podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku a § 322 ods. 1 Trestného poriadku, a preto toto rozhodnutie krajského súdu nemožno podradiť ani pod § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, keďže sa nejedná o rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok proti rozsudku okresného súdu (postup podľa § 319 Trestného poriadku) a ani rozhodnutie, ktorým krajský súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol (§ 320 Trestného poriadku alebo § 321 ods. 2, ods. 3 v spojení s § 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku je trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej.

Podľa § 2 ods. 8 Trestného poriadku nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

15. Spoločným menovateľom všetkých rozhodnutí uvedených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku [výnimkou písm. b) a písm. g)] je, že sa týmito právoplatnými rozhodnutiami trestné stíhanie páchatel'a končí. V prejednávanej veci tomu tak nie je, keďže trestné stíhanie obvineného v prejednávanej veci, napriek existencii namietaného rozhodnutia krajského súdu, naďalej trvá. Zároveň nemožno opomínať, že aj v tejto fáze konania možno, pri splnení zákonných podmienok, trestné stíhanie obvineného zastaviť pri existencii dôvodu neprípustnosti trestného stíhania (§ 9 Trestného poriadku).

16. Zámerom zákonodarcu je vyššie uvedenou právnou úpravou priorizovať trestné stíhanie páchatel'a a až po jeho právoplatnom skončení umožniť obvinenému v rámci mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania namietat' chyby, ktorých sa počas jeho trestného stíhania mali, podľa názoru obvineného, konajúce súdy dopustiť, pretože účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je posúdenie, či počas trestného stíhania páchatel'a prišlo k pochybeniu okresného alebo krajského súdu, ktoré možno subsumovať pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a v prípade pozitívneho záveru svojim kasačným rozhodnutím umožniť pokračovanie v trestnom stíhaní páchatel'a.

17. Z dôvodu, že podľa názoru dovolacieho súdu bolo dovolanie obvineným podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné (bolo podané predčasne), rozhodol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku tak, že dovolanie obvineného bez meritórneho prieskumu odmietol. Predmetný právny názor dovolacieho súdu však nevylučuje možnosť obvineného podať dovolanie po právoplatnom skončení jeho trestného stíhania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.